

משנה - מנחות

[פרק א](#) • [פרק ב](#) • [פרק ג](#) • [פרק ד](#) • [פרק ה](#) • [פרק ו](#) • [פרק ז](#) • [פרק ח](#) • [פרק ט](#) • [פרק י](#) • [פרק יא](#) • [פרק יב](#) • [פרק יג](#)

פרק א

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#)

פרק ב

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#)

פרק ג

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)

פרק ד

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#)

פרק ה

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#)

פרק ו

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)

פרק ז

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#)

פרק ח

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)

פרק ט

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו משנה ז
משנה ח משנה ט

פרק י

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו משנה ז
משנה ח משנה ט

פרק יא

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו משנה ז
משנה ח משנה ט

פרק יב

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה

פרק יג

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו משנה ז
משנה ח משנה ט משנה י משנה יא

א

פרק

א

משנה

-

א

פרק

כָּל הַמְּנַחֵת שֶׁנִּקְמָצוּ **[א]** שְׁלֵא לְשִׁמּוֹן, כְּשֵׁרוֹת, אֶלָּא שְׁלֵא עָלוּ לְבַעְעֵלִים מְשׁוּם חוּבָה, חוּץ מִמְּנַחֵת חוּטָא, וּמְנַחֵת קְנָאוֹת. מְנַחֵת חוּטָא וּמְנַחֵת קְנָאוֹת שֶׁקְמָצוּ שְׁלֵא לְשִׁמּוֹן, נָתַן בְּכָלֵי, וְהֵלֵךְ, וְהִקְטִיר **[ה]** שְׁלֵא לְשִׁמּוֹן, אוֹ לְשִׁמּוֹן וְשְׁלֵא לְשִׁמּוֹן, אוֹ שְׁלֵא לְשִׁמּוֹן וְלְשִׁמּוֹן, פְּסוּלוֹת. כִּי־צַד לְשִׁמּוֹן וְשְׁלֵא

לְשֹׁמוֹ, לְשֵׁם מְנַחַת חוּטָא וּלְשֵׁם מְנַחַת נְדָבָה, אוּ שְׁלֵא לְשֹׁמוֹ וּלְשֹׁמוֹ, לְשֵׁם מְנַחַת נְדָבָה וּלְשֵׁם מְנַחַת חוּטָא:

פרק א - משנה ב

אחת מְנַחַת חוּטָא **[ו]** ואחת כָּל הַמְנַחֹת שֶׁקִּמְצָן זָר, אוּנוֹ, טְבוּל יוֹם, מְחַסֵּר בְּגָדִים, מְחַסֵּר כְּפוּרִים, שְׁלֵא רְחוּץ יָדָיִם וְרַגְלָיִם, עֶרְל, טְמֵא, יוֹשֵׁב, עוֹמֵד עַל גְּבֵי כְלָיִם, עַל גְּבֵי בְּהֵמָה, עַל גְּבֵי רִגְלֵי חֵבְרוֹ, פָּסֵל. קִמֵּץ בְּשִׂמְאֵל **[ז]**, פָּסֵל. בֵּן בְּתִירָא אוֹמֵר, יַחְזִיר וְיַחְזֹר וְיִקְמֵץ בְּיָמָיו. קִמֵּץ וְעָלָה **[ח]** בְּיָדוֹ צְרוּר **[ט]** אוּ גְרָגִיר **[י]** מְלַח אוּ קֶרֶט שֶׁל לְבוֹנָה, פָּסֵל, מְפַנֵּי שְׁאֲמָרוֹ, הַקִּמֵּץ הַיֵּתֵר וְהַחֲסֵר, פָּסוּל. אֵיזָה הוּא הַיֵּתֵר, שֶׁקִּמְצוֹ מִבְּרָךְ. וְחֲסֵר, שֶׁקִּמְצוֹ בְּרֵאשֵׁי אֲצִבְעוֹתָיו **[יא]**. כִּי צָד הוּא עוֹשֶׂה, פּוֹשֵׁט אֶת אֲצִבְעוֹתָיו עַל פֶּס יָדוֹ:

פרק א - משנה ג

רְבֵה שְׂמֵנָה, וְחֲסֵר שְׂמֵנָה, חֲסֵר לְבוֹנְתָהּ, פָּסוּלָה. הַקּוֹמֵץ **[יב]** אֶת הַמְנַחָה לְאֹכֵל שְׂיָרִיָּה בְּחוּץ, אוּ כְזֵית מְשִׂירִיָּה בְּחוּץ, לְהַקְטִיר קִמְצָה בְּחוּץ, אוּ כְזֵית מְקִמְצָה בְּחוּץ, אוּ לְהַקְטִיר לְבוֹנְתָהּ בְּחוּץ, פָּסוּל וְאִין בּוֹ כֶּרֶת. לְאֹכֵל שְׂיָרִיָּה לְמַחֵר **[יג]**, אוּ כְזֵית מְשִׂירִיָּה לְמַחֵר, לְהַקְטִיר קִמְצָה לְמַחֵר, אוּ כְזֵית מְקִמְצָה לְמַחֵר, אוּ לְהַקְטִיר לְבוֹנְתָהּ לְמַחֵר, פְּגוּל וְחֵיבִין עָלָיו כֶּרֶת. זֶה הַכֶּלֶל, כָּל הַקּוֹמֵץ, וְהַנּוֹתֵן בְּכֵלִי, וְהַמְהַלֵּךְ, וְהַמְקַטֵּיר, לְאֹכֵל דָּבָר שֶׁדָּרְכּוֹ לְאֹכֵל, וְלְהַקְטִיר דָּבָר שֶׁדָּרְכּוֹ לְהַקְטִיר, חוּץ לְמַקוֹמוֹ, פָּסוּל וְאִין בּוֹ כֶּרֶת. חוּץ לְזִמְנוֹ, פְּגוּל וְחֵיבִין עָלָיו כֶּרֶת, וּבִלְבַד שֶׁיִּקְרַב הַמַּתִּיר כְּמַצּוֹתוֹ. כִּי צָד קָרַב הַמַּתִּיר כְּמַצּוֹתוֹ. קִמֵּץ בְּשִׂתִּיקָה וְנָתַן בְּכֵלִי וְהִלֵּךְ וְהַקְטִיר חוּץ לְזִמְנוֹ, אוּ שֶׁקִּמֵּץ חוּץ לְזִמְנוֹ וְנָתַן בְּכֵלִי וְהִלֵּךְ וְהַקְטִיר בְּשִׂתִּיקָה, אוּ שֶׁקִּמֵּץ וְנָתַן בְּכֵלִי וְהִלֵּךְ וְהַקְטִיר חוּץ לְזִמְנוֹ, זֶה הוּא שֶׁקָּרַב הַמַּתִּיר כְּמַצּוֹתוֹ:

פרק א - משנה ד

כיצד לא קרב המתיר כמצותו. קמץ חוץ למקומו, ונתן בכלי והלך והקטיר חוץ לזמנו, או שקמץ חוץ לזמנו ונתן בכלי והלך והקטיר חוץ למקומו, או שקמץ ונתן בכלי והלך והקטיר חוץ למקומו, מנחת חוטא ומנחת קנאות שקמץן שלא לשמן ונתן בכלי והלך והקטיר חוץ לזמנו, או שקמץ חוץ לזמנו, ונתן בכלי והלך והקטיר שלא לשמן, או שקמץ ונתן בכלי והלך והקטיר שלא לשמן, זה הוא שלא קרב המתיר כמצותו. לאכל כזית בחוץ וכזית למחר, כזית למחר וכזית בחוץ, כחצי זית בחוץ וכחצי זית למחר, כחצי זית למחר וכחצי זית בחוץ, פסול ואין בו כרת. אמר רבי יהודה, זה הכלל, אם מחשבת הזמן קדמה למחשבת המקום, פגול וחיבים עליו כרת. ואם מחשבת המקום קדמה למחשבת הזמן, פסול ואין בו כרת. וחכמים אומרים, זה וזה פסול ואין בו כרת. לאכל כחצי זית ולהקטיר כחצי זית, פשר, שאין אכילה והקטרה מצטרפין:

ב

פרק

א

משנה

-

ב

פרק

הקומץ את המנחה לאכל שיגריה או להקטיר קמצה למחר, מודה רבי יוסי בזה, שהוא פגול וחיבין עליו כרת. להקטיר לבונתה למחר, רבי יוסי אומר, פסול ואין בו כרת, וחכמים אומרים, פגול וחיבין עליו כרת. אמרו לו, מה שנה זו מן הזבח. אמר להם, שהזבח דמו ובשרו ואמוריו אחד, ולבונה אינה מן הזבח:

ב

משנה

-

ב

פרק

שחט שני כבשים לאכל אחת מן החלות למחר, הקטיר שני בזיכין **[ד]** לאכל אחד מן הסדרים למחר, רבי יוסי אומר, אותה **[ה]** החלה ואותו הסדר שחשב עליו, פגול וחיבין עליו כרת, והשני פסול ואין בו כרת. וחכמים אומרים, זה וזה פגול וחיבין עליו כרת. נטמאת אחת מן החלות

או אחד מן הסדרים, רבי יהודה אומר, שניהם יצאו לבית השרפה, שאין קרבן צביר חלוק. וחכמים אומרים, הטמא בטמאתו, והטהור יאכל:

פרק ב - משנה ג

התודה מפגלת את הלחם, והלחם אינו מפגל את התודה. כיצד. השוחט את התודה לאכל ממנה למחר ^(ז), היא והלחם מפגליו. לאכל מן הלחם למחר, הלחם מפגל והתודה אינה מפגלת. הכבשים מפגליו את הלחם, והלחם אינו מפגל את הכבשים. כיצד. השוחט את הכבשים לאכל מהם למחר, הם והלחם מפגלים. לאכל מן הלחם למחר, הלחם מפגל, והכבשים אינו מפגליו:

פרק ב - משנה ד

הזבח מפגל את הנסכין משקדשו בכלי, דברי רבי מאיר. והנסכין אינו מפגליו את הזבח. כיצד. השוחט את הזבח לאכל ממנו למחר, הוא ונסכיו מפגליו. להקריב מן הנסכין למחר, הנסכין מפגליו, והזבח אינו מפגל:

פרק ב - משנה ה

פגל בקמץ ולא בלבונה, בלבונה ולא בקמץ, רבי מאיר אומר, פגול וחיבין עליו כרת. וחכמים אומרים, אין בו כרת, עד שיפגל את כל המתיר. מודים ^(ט) חכמים לרבי מאיר במנחת חוטא ובמנחת קנאות, שאם פגל בקמץ, שהוא פגול וחיבין עליו כרת, שהקמץ הוא המתיר. שחט אחד מן הכבשים לאכל שתי חלות למחר, הקטיר אחד מן הבזיכים לאכל שני סדרים למחר, רבי מאיר אומר, פגול וחיבים עליו כרת. וחכמים אומרים, אין פגול, עד שיפגל את כל המתיר. שחט אחד מן הכבשים לאכל ממנו למחר, הוא פגול, וחברו כשר. לאכל מחברו למחר, שניהם פשרים:

הקומץ את המנחה לאכל דבר שאין דרכו לאכל, להקטיר דבר שאין דרכו להקטיר, פשר. רבי אליעזר פוסל. לאכל דבר שדרכו לאכל, להקטיר דבר שדרכו להקטיר, פחות מפזית, פשר. לאכל {ד} פחצי זית ולהקטיר פחצי זית, פשר, שאין אכילה והקטרה מצטרפין:

לא יצק, לא בלל, לא פתת, לא מלח, לא הניף, לא הגיש, או שפתתן פתים מרבות, ולא משחן, פשרות. נתערב קמצה {י} בקמץ חביתה, במנחת כהנים, במנחת כהן המשים, במנחת נסכין, פשרה. רבי יהודה אומר, במנחת כהן המשים ובמנחת נסכין, פסולה, שזו בליתה עבה, וזו בליתה רפה, והן בולעות זו מזו:

שתי מנחות שלא נקמצו, ונתערבו זו בזו, אם יכול לקמץ מזו בפני עצמה ומזו בפני עצמה, פשרות {יז}. ואם לאו, פסולות. הקמץ שנתערב במנחה שלא נקמצה, לא יקטיר. ואם הקטיר, זו שנקמצה, עלתה לבעלים, וזו שלא נקמצה, לא עלתה לבעלים. נתערב קמצה בשיריה או בשיריה של חביתה, לא יקטיר. ואם הקטיר, עלתה לבעלים. נטמא הקמץ והקריבו, הציץ מרצה. יצא והקריבו, אין הציץ מרצה, שהציץ מרצה על הטמא,

פרק ג - משנה ד

נטמאו שְׁיָרִיָּה, נִשְׂרָפוּ שְׁיָרִיָּה, אָבְדוּ שְׁיָרִיָּה, כְּמִדַּת רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, כְּשָׂרָה. וְכִמְדַּת רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, פְּסוּלָה. שְׁלֹא בְּכָלִי שָׂרַת, פְּסוּלָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן מְכַשִּׁיר. הַקָּטִיר קִמְצָה פְּעָמִים, כְּשָׂרָה:

פרק ג - משנה ה

הַקִּמְץ, מְעוּטוֹ מְעַכֵּב אֶת רַבּוֹ. הַעֲשָׂרוֹן **[כ]**, מְעוּטוֹ מְעַכֵּב אֶת רַבּוֹ. הַיִּין, מְעוּטוֹ מְעַכֵּב אֶת רַבּוֹ. הַשָּׁמֶן, מְעוּטוֹ מְעַכֵּב אֶת רַבּוֹ. הַסֵּלֶת וְהַשָּׁמֶן מְעַכְּבִין זֶה אֶת זֶה. הַקִּמְץ וְהַלְבוּנָה מְעַכְּבִין זֶה אֶת זֶה:

פרק ג - משנה ו

שְׁנֵי שְׁעִירֵי יוֹם הַכַּפּוּרִים **[כג]** מְעַכְּבִין זֶה אֶת זֶה. שְׁנֵי כִבְשֵׁי עֶצְרַת מְעַכְּבִין זֶה אֶת זֶה. שְׁתֵּי חֲלוֹת מְעַכְּבוֹת זו אֶת זוֹ. שְׁנֵי סֻדְרִים מְעַכְּבִין זֶה אֶת זֶה. שְׁנֵי בְּזִיכִין מְעַכְּבִין זֶה אֶת זֶה. הַסֻּדְרִים וְהַבְּזִיכִין מְעַכְּבִין זֶה אֶת זֶה. שְׁנֵי מִינִים שְׁבִנְזִיר, שְׁלֹשָׁה שְׁבִפְרָה, אַרְבַּעַת שְׁבִתוּדָה, אַרְבַּעַת שְׁבִלּוּלָב, אַרְבַּעַת שְׁבִמְצָרַע, מְעַכְּבִין זֶה אֶת זֶה. שְׁבַע הַזֵּיזוֹת שְׁבִפְרָה מְעַכְּבוֹת זו אֶת זוֹ. שְׁבַע הַזֵּיזוֹת שֶׁל בֵּין הַבַּדִּים, וְשַׁעַל הַפְּרֻכָּת, וְשַׁעַל מְזַבַּח הַזָּהָב, מְעַכְּבוֹת זו אֶת זוֹ:

ז משנה - ג פרק

שבעה קני מנורה [כו] מעבבין זה את זה. שבעה נרותיה [כז] מעבבין זה את זה. שתי פרשיות שבמזוזה מעבבות זו את זו. ואפלו כתב אחד מעבבין. ארבע פרשיות שבתפלין מעבבות זו את זו. ואפלו כתב אחד מעבבין. ארבע ציציות [כט] מעבבות זו את זו, שארבעתן מצוה אחת. רבי ישמעאל אומר, ארבעתן ארבע מצות [ל]:

ד פרק

א משנה - ד פרק

התכלת [א] אינה מעבבת את הלבן, והלבן אינו מעבב את התכלת. תפלה [ד] של יד אינה מעבבת של ראש, ושל ראש אינה מעבבת של יד. הסלת והשמן אינם מעבבין את היין, ולא היין מעבבין. המתנות שעל מזבח החיצון אינן מעבבות זו את זו:

ב משנה - ד פרק

הפרים והאילים והקבשים אינן מעבבין זה את זה. רבי שמעון אומר, אם היו להם פרים מרבים ולא היו להם נסקים, יביאו פר אחד ונסכיו, ולא יקרבו [כלן] בלא נסכין:

הפר והאילים והקבשים והשעיר אינן מעכבין את הלחם, ולא הלחם מעכבין. הלחם מעכב את הקבשים, והקבשים {ט} אינן מעכבין את הלחם, דברי רבי עקיבא. אמר שמעון בן ננס, לא כי {י}, אלא הקבשים מעכבין את הלחם, והלחם אינו מעכב את הקבשים, שכן מצינו, כשהיו ישראל במדבר ארבעים שנה, קרבו קבשים בלא לחם, אף כאן יקרבו קבשים בלא לחם. אמר רבי שמעון, הלכה כדברי בן ננס, אבל אין הטעם כדבריו, שכל האמור בחמש הפקודים, קרב במדבר. וכל האמור בתורת כהנים, לא קרב {יא} במדבר. משבאו לארץ, קרבו אלו ואלו. ומפני מה אני אומר יקרבו קבשים בלא לחם, שהקבשים מתירין את עצמן בלא לחם. לחם בלא קבשים, אין לי מי יתירנו:

התמידין אינן מעכבין את המוספים, ולא המוספים מעכבין את התמידים, ולא המוספים מעכבין זה את זה {יג}. לא הקריבו קבש בבקר, יקריבו בין הערבים. אמר רבי שמעון, אימתי, בזמן שהיו אנוסין או שוגגין. אבל אם היו מזידין ולא הקריבו קבש בבקר, לא יקריבו בין הערבים. לא הקטירו קטרת בבקר, יקטירו בין הערבים. אמר רבי שמעון, וכלה {יח} היתה קרבה בין הערבים, שאין מחנכין {יט} את מזבח הזהב אלא בקטרת הסמים, ולא מזבח העולה אלא בתמיד של שחר {כ}, ולא את השלחן אלא בלחם הפנים בשבת {כא}, ולא את המנורה אלא בשבעה נרותיה בין הערבים:

חבתי כהן גדול, לא היו באות חציים {כב}, אלא מביא עשרון שלם, וחוצהו, ומקריב מחצה בבקר, ומחצה בין הערבים. וכהן שהקריב מחצה בשחרית ומת ומנו כהן אחר תחתיו, לא יביא חצי עשרון מביתו {כג}, ולא חצי עשרונו של ראשון, אלא מביא עשרון שלם, וחוצהו, ומקריב מחצה, ומחצה אבד. נמצאו שני חציים קרבין, ושני חציים אובדין. לא מנו כהן אחר, משל מי היתה קרבה. רבי שמעון אומר, משל צבור. רבי יהודה

אומר, משל יורשים. ושלמה היתה קרבה:

פרק ה

פרק ה - משנה א

כל המנחות באות מצה, חוץ מחמץ שבתודה ושתי הלחם [א], שהן באות חמץ. רבי מאיר אומר, שאר בודה [ב] להן מתוך ומחמץ. רבי יהודה אומר, אף היא אינה מן המבחר, אלא מביא את השאר, ונותן לתוך המדה, וממלא את המדה. אמרו לו, אף היא היתה חסרה או תרה:

פרק ה - משנה ב

כל המנחות נלושות בפזרין [ג], ומשמרן שלא יחמיצו. ואם החמיצו שריה, עובר בלא תעשה, שנאמר (ויקרא ב), כל המנחה אשר תקריבו לה לא תעשה חמץ. וחיבים על לישתה, ועל עריכתה, ועל אפיתה:

פרק ה - משנה ג

יש טעונות שמן ולבונה, שמן ולא לבונה, לבונה ולא שמן, לא שמן ולא לבונה. ואלו טעונות שמן ולבונה, מנחת הסלת, והמחבת, והמרחשת, והחלות, והרקיקין, מנחת כהנים, ומנחת כהן משיח, ומנחת גוים, ומנחת נשים, ומנחת העמר [ד]. מנחת נסכין טעונה שמן, ואין טעונה לבונה. לחם הפנים טעון לבונה, ואין טעון שמן. שתי הלחם, מנחת חוטא ומנחת

קנאות, לא שָׁמֶן וְלֹא לְבוּנָה:

פרק ה - משנה ד

וְחָיֵב עַל הַשָּׁמֶן בְּפָנָי עֲצָמוֹ, וְעַל הַלְּבוּנָה בְּפָנָי עֲצָמָה. נָתַן עָלֶיהָ שָׁמֶן, פָּסְלָה. לְבוּנָה, יִלְקָטְנָה **ה**. נָתַן שָׁמֶן עַל שִׁירְיָהּ, אֵינֶנּוּ עוֹבְרִי בְּלֹא תַעֲשֶׂה. נָתַן כָּלִי עַל גְּבִי, כָּלִי, לֹא פָסְלָה:

פרק ה - משנה ה

יֵשׁ טְעוּנוֹת הַגֶּשֶׁה וְאֵינָן טְעוּנוֹת תְּנוּפָה, תְּנוּפָה וְלֹא הַגֶּשֶׁה, הַגֶּשֶׁה וְתְנוּפָה, לֹא תְנוּפָה וְלֹא הַגֶּשֶׁה. אֵלֹו טְעוּנוֹת הַגֶּשֶׁה וְאֵינָן טְעוּנוֹת תְּנוּפָה, מְנַחַת הַסֵּלֶת, וְהַמַּחֲבֵת, וְהַמַּרְחֶשֶׁת, וְהַחֲלוּת, וְהַרְקִיקִין, מְנַחַת כְּהֵנִים, מְנַחַת כְּהֵן מְשִׁיחַ, מְנַחַת גּוֹיִם, מְנַחַת נְשִׁים, מְנַחַת חוּטָא. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר **יא**, מְנַחַת כְּהֵנִים, מְנַחַת כְּהֵן מְשִׁיחַ, אֵין בְּהֵן הַגֶּשֶׁה, מְפָנִי שְׂאִין בְּהֵן קְמִיצָה **יב**. וְכֹל שְׂאִין בְּהֵן קְמִיצָה, אֵין בְּהֵן הַגֶּשֶׁה:

פרק ה - משנה ו

אֵלֹו טְעוּנוֹת תְּנוּפָה וְאֵין טְעוּנוֹת הַגֶּשֶׁה, לֹג שָׁמֶן שֶׁל מִצְרַע וְאֶשְׁמוֹ, וְהַבְּכוּרִים כְּדַבְּרֵי רַבִּי אֶלְיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב, וְאִמּוּרֵי שְׁלָמֵי יַחִיד וְחִזָּה וְשׂוֹק שְׁלֵהוּ, אֶחָד אֲנָשִׁים, וְאֶחָד נְשִׁים, בִּישְׂרָאֵל אֲבָל לֹא בְּאַחֲרֵים, וְשִׁתֵּי הַלֶּחֶם, וְשִׁנֵּי כִבְשֵׁי עֶצְרֵת. כִּיצַד הוּא עוֹשֶׂה, נוֹתֵן שִׁתֵּי הַלֶּחֶם עַל גְּבִי **יט** שְׁנֵי כִבְשֵׁים, וּמְנִיחַ שִׁתֵּי יָדָיו מְלֻמָּטוֹן, מוֹלִיץ וּמְבִיא, מַעֲלָה וּמוֹרִיד, שְׁנֶאֱמַר (שְׁמוֹת כט), אֲשֶׁר הוֹנֵף וְאֲשֶׁר הוֹרֵם. תְּנוּפָה הֵיטָה בַּמִּזְרָח, וְהַגֶּשֶׁה בַּמַּעֲרָב. וְתְנוּפוֹת קוֹדְמוֹת לְהַגֶּשֶׁה. מְנַחַת הַעֶמֶר וּמְנַחַת קְנָאוֹת, טְעוּנוֹת תְּנוּפָה וְהַגֶּשֶׁה. לֶחֶם הַפָּנִים וּמְנַחַת נְסָכִים, לֹא תְנוּפָה וְלֹא הַגֶּשֶׁה:

פרק ה - משנה ז

רבי שמעון אומר **יח**, שלשה מינים טעונים שלש מצות, שתים בכל אחת ואחת, והשלישית אין בהן. ואלו הן, זבחי שלמי יחיד, וזבחי שלמי צבור, ואשם מצרע. זבחי שלמי יחיד, טעונים סמיכה חיים, ותנופה שחוטאים, ואין בהם תנופה חיים. זבחי שלמי צבור, טעונים תנופה חיים ושחוטאים, ואין בהן סמיכה. ואשם מצרע, טעון סמיכה ותנופה חי, ואין בו תנופה שחוט:

פרק ה - משנה ח

האומר הרי עלי במחבת, לא יביא במרחשת. במרחשת, לא יביא במחבת. ומה בין מחבת למרחשת, אלא שהמרחשת יש לה פסוי **יט**, והמחבת אין לה פסוי, דברי רבי יוסי הגלילי. רבי חנניה בן גמליאל אומר, מרחשת עמקה ומעשיה רוחשים, ומחבת צפה ומעשיה קשים:

פרק ה - משנה ט

האומר הרי עלי בתנור, לא יביא מאפה כפח ומאפה רעפים ומאפה יורות הערביים. רבי יהודה אומר, אם רצה, יביא מאפה כפח. הרי עלי מנחת מאפה, לא יביא מחצה חלות ומחצה רקיקין. רבי שמעון מתיר **כ**, מפני שהוא קרבו

פרק ו

פרק ו - משנה א

אלו מנחות נקמצות ושגריהן לפהגים, מנחת סלת, והמחבת, והמרחשת, והחלות, והרקיקין, מנחת גוים, מנחת נשים, מנחת העמר, מנחת חוטא, ומנחת קנאות. רבי שמעון אומר, מנחת חוטא של פהגים נקמצת **[א]**, והקמץ קרב לעצמו, והשירים קרבין לעצמן:

פרק ו - משנה ב

מנחת פהגים ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים **[ב]**, למזבח, ואין בהם לפהגים. בזה יפה כח המזבח מפח הפהגים. שתי הלחם ולחם הפנים **[ה]**, לפהגים, ואין בהם למזבח. ובזה יפה כח הפהגים מפח המזבח:

פרק ו - משנה ג

כל המנחות הנעשות בכלי טעונות שלש מתנות שמן, יציקה, ובליקה, ומתן שמן בכלי קדם לעשייתן. והחלות בוללן, דברי רבי. וחכמים אומרים, סלת. החלות **[יב]** טעונות בליקה, הרקיקים משוחין. כיצד מושחו, כמין כי **[יג]**. ושאר השמן נאכל לפהגים:

פרק ו - משנה ד

כל המנחות הנעשות בכלי, טעונות פתיתה. מנחת ישראל, כופל אחד לשנים, ושנים לארבעה, ומבדיל. מנחת פהגים, כופל אחד לשנים, ושנים לארבעה, ואינו מבדיל **[יט]**. מנחת כהן המשיח, לא היה מכפלה. רבי שמעון אומר, מנחת פהגים **[יז]** ומנחת כהן משיח, אין בהם פתיתה, מפני

שָׁאִין בָּהֶם קְמִיצָה, וְכֹל שָׁאִין בָּהֶם קְמִיצָה, אִין בָּהוּ פְתִיתָה. וְכָל
בְּזִיתִים :

פרק ו - משנה ה

כָּל הַמְנַחֹת טְעוֹנוֹת שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שִׁיפָה וְחֲמִשׁ מֵאוֹת בְּעִיטָה. וְהַשִּׁיפָה
וְהַבְּעִיטָה בְּחֻטִּים. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, אֶף בְּבִצָּק. כָּל הַמְנַחֹת בָּאוֹת עֶשֶׂר עֶשֶׂר
{יח}, חוּץ מִלֶּחֶם הַפָּנִים, וְחֲבַתֵּי כֹהֵן גְּדוֹל, שֶׁהֵם בָּאוֹת שְׁתַּיִם עֶשְׂרֵה, דְּבָרֵי
רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר, כָּל בָּאוֹת שְׁתַּיִם עֶשְׂרֵה, חוּץ מִחֲלוֹת תּוֹדָה
וְהַזֵּירוֹת, שֶׁהֵן בָּאוֹת עֶשֶׂר עֶשֶׂר :

פרק ו - משנה ו

הַעֲמֵר הָיָה בָּא עֶשְׂרוֹן מִשְׁלֹשׁ {כ} סָאִין. שְׁתֵּי הַלֶּחֶם, שְׁנֵי עֶשְׂרוֹנִים מִשְׁלֹשׁ
סָאִין. לֶחֶם הַפָּנִים, עֶשְׂרִים וְאַרְבָּעָה עֶשְׂרוֹנִים מִעֶשְׂרִים וְאַרְבַּע סָאִין :

פרק ו - משנה ז

הַעֲמֵר הָיָה מִנֶּפֶה בְּשֹׁלֵשׁ עֶשְׂרֵה נֶפֶה. וְשְׁתֵּי הַלֶּחֶם בְּשְׁתַּיִם עֶשְׂרֵה. וְלֶחֶם
הַפָּנִים בְּאַחַת עֶשְׂרֵה. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, לֹא הָיָה לָהּ קֶצֶבָה, אֶלָּא סִלַּת
מִנֶּפֶה כָּל צֶרֶף הָיָה מִבֵּיא, שְׁנַאֲמַר (ויקרא כד), וְלִקְחַתְּ סִלַּת וְאַפִּיתְּ אֹתָהּ
{כג}, עַד שְׁתֵּהא מִנֶּפֶה כָּל צֶרֶף :

פרק ז - משנה א

הַתּוֹדָה הַיְתֵה בָּאָה חֲמֵשׁ סְאִין יְרוּשְׁלַמִּיּוֹת, שֶׁהֵן שֵׁשׁ מִדְּבָרִיּוֹת, שְׁתֵּי אֵיפוֹת, הָאֵיפָה שֶׁלֹּשׁ סְאִין, עֶשְׂרִים עֶשְׂרוֹן, עֶשְׂרָה לְחֶמֶץ וְעֶשְׂרָה לַמֶּצֶה. עֶשְׂרָה לְחֶמֶץ, עֶשְׂרוֹן לְחֶלֶה. וְעֶשְׂרָה לַמֶּצֶה, וּבַמֶּצֶה שְׁלֹשָׁה מִיָּנִין, חֲלוֹת וּרְקִיקִים וּרְבוּכָה. נִמְצְאוּ שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרוֹנוֹת וּשְׁלִישׁ לְכָל מִין, שְׁלֹשׁ חֲלוֹת לְעֶשְׂרוֹן. בְּמִדָּה יְרוּשְׁלַמִּית הָיוּ שְׁלֹשִׁים קַב, חֲמִשָּׁה עֶשֶׂר לְחֶמֶץ, וְחֲמִשָּׁה עֶשֶׂר לַמֶּצֶה. חֲמִשָּׁה עֶשֶׂר לְחֶמֶץ, קַב וְחֲצִי לְחֶלֶה. וְחֲמִשָּׁה עֶשֶׂר לַמֶּצֶה, וְהַמֶּצֶה שְׁלֹשָׁה מִיָּנִין, חֲלוֹת וּרְקִיקִים וּרְבוּכָה, נִמְצְאוּ חֲמִשָּׁת קַבִּים לְכָל מִין, שְׁתֵּי חֲלוֹת לְקַב:

פרק ז - משנה ב

הַמְּלוּאִים הָיוּ בָּאִים כַּמֶּצֶה שֶׁבַתּוֹדָה, חֲלוֹת וּרְקִיקִים וּרְבוּכָה. הַנְּזִירוֹת הַיְתֵה בָּאָה שְׁתֵּי יָדוֹת [ד] בַּמֶּצֶה שֶׁבַתּוֹדָה, חֲלוֹת וּרְקִיקִים, וְאִין בָּהּ רְבוּכָה, נִמְצְאוּ עֶשְׂרָה קַבִּים יְרוּשְׁלַמִּיּוֹת, שֶׁהֵן שֵׁשׁ עֶשְׂרוֹנוֹת וְעֶדוּיָן. וּמִכֶּלֶן הָיָה נוֹטֵל אֶחָד מֵעֶשְׂרָה תְּרוּמָה, שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא ז), וְהַקָּרִיב מִמֶּנּוּ אֶחָד מִכָּל קֶרֶבֶן תְּרוּמָה לֵה'. אֶחָד, שֶׁלֹּא יִטַּל פְּרוּס. מִכָּל קֶרֶבֶן, שֶׁיְהִי כָּל הַקֶּרְבָּנוֹת שְׁוִין, וְשֶׁלֹּא יִטַּל מִקֶּרֶבֶן לְחֶבְרוֹ. לִכְהֵן הַזֵּרֶק אֶת דָּם הַשְּׁלַמִּים לוֹ הַיְהִה, וְהִשְׁאָר נֶאֱכַל וְהִשְׁאָר לְבַעֲלִים:

פרק ז - משנה ג

הַשּׁוֹחֵט אֶת הַתּוֹדָה [ה] בְּפָנִים, וְלַחֲמָה חוּץ לַחוּמָה, לֹא קֹדֵשׁ הַלְּחָם. שְׁחָטָה עַד שֶׁלֹּא קָרְמוֹ בַּתְּנוּרָה, וְאֶפְלוּ קָרְמוֹ כִּלְוֹן חוּץ מֵאֶחָד מֵהֶן, לֹא קֹדֵשׁ הַלְּחָם. שְׁחָטָה חוּץ לְזִמְנָה וְחוּץ לְמִקּוּמָה, קֹדֵשׁ הַלְּחָם. שְׁחָטָה וְנִמְצְאָת טְרֵפָה, לֹא קֹדֵשׁ הַלְּחָם. שְׁחָטָה וְנִמְצְאָת בַּעֲלַת מוּם, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר,

קֹדֶשׁ, וְחֻכְמַיִם אֹמְרִים, לֹא קֹדֶשׁ. שְׁחָטָה שְׁלֵא לְשִׁמָּה, וְכֵן אֵיל הַמְלוּאִים
וְכֵן שְׁנֵי כַבְשֵׁי עֶצְרֵת {ט} שֶׁשְׁחָטוּ שְׁלֵא לְשִׁמּוֹ, לֹא קֹדֶשׁ הַלֶּחֶם:

פרק ז - משנה ד

נִסְכֵּינ שֶׁקֹּדֶשׁוֹ בְּכָלִי וְנִמְצָא הַזֶּבַח פְּסוּל, אִם יֵשׁ זֶבַח אַחֵר {יג}, יִקְרְבוּ
עִמּוֹ. וְאִם לֹא, יִפְסְלוּ בְּלִינָה. וְלֹד תִּזְדָּה וְתִמְוֹרְתָהּ, וְהַמְפָּרִישׁ תִּזְדָּתוֹ
וְאֶבְדָּה וְהַפָּרִישׁ אַחֲרֵת תִּתְחַתֵּי, אֵינֶן טְעוּנִים לֶחֶם, שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא ז),
וְהִקְרִיב עַל זֶבַח הַתִּזְדָּה, הַתִּזְדָּה טְעוּנָה לֶחֶם, וְלֹא וְלֹדָה וְלֹא חֲלִיפְתָה וְלֹא
תִמְוֹרְתָה טְעוּנִין לֶחֶם:

פרק ז - משנה ה

הָאוֹמֵר הָרִי עָלַי תִּזְדָּה, יָבִיא הִיא וְלַחֲמָה מִן הַחֲלִין. תִּזְדָּה מִן הַחֲלִין
וְלַחֲמָה מִן הַמַּעֲשֵׂר, יָבִיא הִיא וְלַחֲמָה מִן הַחֲלִין. תִּזְדָּה מִן הַמַּעֲשֵׂר וְלַחֲמָה
מִן הַחֲלִין, יָבִיא. הַתִּזְדָּה הִיא וְלַחֲמָה מִן הַמַּעֲשֵׂר, יָבִיא. וְלֹא יָבִיא מִחֲטִי
מַעֲשֵׂר שְׁנֵי, אֶלָּא מְמַעוֹת מַעֲשֵׂר שְׁנֵי:

פרק ז - משנה ו

מִנֵּינ לְאוֹמֵר הָרִי עָלַי תִּזְדָּה, לֹא יָבִיא אֶלָּא מִן הַחֲלִין, שֶׁנֶּאֱמַר (דברים טז),
וְזָבַחְתָּ פֶּסַח לַה' אֶלֶּהֶיךָ צֹאן וּבָקָר, וְהָלֵא אֵין פֶּסַח בָּא אֶלָּא מִן הַכְּבָשִׁים
וּמִן הָעִזִּים. אִם כֵּן, לָמָּה נֶאֱמַר צֹאן וּבָקָר. אֶלָּא לְהַקִּישׁ {יח} כֹּל הַבָּא מִן
הַבָּקָר וּמִן הַצֹּאן לְפֶסַח, מֵהַ פֶּסַח, שֶׁהוּא בָּא בְּחוּבָה, אֵינּוּ בָּא אֶלָּא מִן
הַחֲלִין, אִף כֹּל דְּבָר שֶׁהוּא בָּא בְּחוּבָה, לֹא יָבִיא אֶלָּא מִן הַחֲלִין. לְפִיכֹךְ {כ},
הָאוֹמֵר הָרִי עָלַי תִּזְדָּה, הָרִי עָלַי שְׁלָמִים, הוּאֵיל וְהֵם בָּאִים חוּבָה, לֹא יָבִאוּ
אֶלָּא מִן הַחֲלִין. וְהִנְסָכִים בְּכָל מְקוֹם לֹא יָבִאוּ אֶלָּא מִן הַחֲלִין:

פרק ח

ח

פרק ח

ח

משנה א

א

כָּל קָרְבָּנוֹת הַצֶּבֶר וְהִיחִיד בָּאִים מִן הָאָרֶץ וּמִחוּצָה לָאָרֶץ, מִן הַחֹדֶשׁ וּמִן הַיָּשׁוּן, חוּץ מִן הַעֲמֹר וּשְׁתֵּי הַלֶּחֶם, שְׂאִינָן בָּאִים אֶלָּא מִן הַחֹדֶשׁ וּמִן הָאָרֶץ. וְכֵן אֵינָן בָּאִים אֶלָּא מִן הַמִּבְחָר {ג}. וְאֵיזָהוּ מִבְּחָר. מִכְּמָס וּמִזֹּנִיחָה, אֶלְפָּא לְסֻלָּת. שְׁנֵיחָ לְהֵם, חֲפָרִים {ד} בְּבִקְעָה. כָּל הָאֲרָצוֹת הָיוּ כְּשֵׁרוֹת, אֶלָּא מִכָּאן הָיוּ מְבִיאִים:

פרק ח

ח

משנה ב

ב

אֵין מְבִיאִין לֹא מִבֵּית הַזְּבָלִים, וְלֹא מִבֵּית הַשְּׁלָחִים, וְלֹא מִבֵּית הָאֵילָן. וְאִם הֵבִיא, כְּשֵׁר. כִּיצַד הוּא עוֹשֶׂה, נָרָה שְׁנָה רֵאשׁוֹנָה, וּבְשְׁנֵיחָ זֹרְעָה קֹדֶם לְפִסַּח שְׁבַעִים יוֹם {ו}, וְהִיא עוֹשֶׂה סֻלָּת מְרַבָּה. כִּיצַד הוּא בּוֹדֵק. הַגְּזָבֵר מְכַנֵּס אֶת יָדוֹ לְתוֹכָהּ. עָלָה בָּהּ אֲבָק, פְּסוּלָה, עַד שְׁיִנְיַפְנָה. וְאִם הִתְלִיעָה, פְּסוּלָה:

פרק ח

ח

משנה ג

ג

תְּקוּעָה, אֶלְפָּא לְשִׁמּוֹן. אֲבָא שְׂאוּל אוֹמֵר, שְׁנֵיחָ לָהּ רִגְבַּ בְּעֶבֶר הִירְדוֹן. כָּל הָאֲרָצוֹת הָיוּ כְּשֵׁרוֹת, אֶלָּא מִכָּאן הָיוּ מְבִיאִין. אֵין מְבִיאִין לֹא מִבֵּית הַזְּבָלִים, וְלֹא מִבֵּית הַשְּׁלָחִים, וְלֹא מִמָּה {ח} שְׁנִזְרַע בֵּינֵיהֶם. וְאִם הֵבִיא, כְּשֵׁר. אֵין מְבִיאִין אֲנִפִּיקָנוֹן. וְאִם הֵבִיא, פְּסוּל. אֵין מְבִיאִין מִן הַגְּרִגְרִים {ט} שְׁנִשְׁרוּ בַּמִּים {י}, וְלֹא מִן הַכְּבוּשִׁים {יא}, וְלֹא מִן הַשְּׁלוּקִין. וְאִם הֵבִיא,

פרק ח - משנה ד

שְׁלֹשָׁה זֵיתִים, וּבִהֵן שְׁלֹשָׁה שְׁלֹשָׁה שְׂמָנִים. הַזֵּית הָרִאשׁוֹן, מְגִרְגְרוּ בְּרֹאשׁ הַזֵּית וְכוּתֵשׁ וְנוֹתֵן לְתוֹךְ הַסֵּל. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, סְבִיבוֹת הַסֵּל. זֶה רִאשׁוֹן. טָעַן בְּקוֹרָה, רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, בְּאַבְנִים. זֶה שְׁנִי. חֲזַר וְטָחַן וְטָעַן, זֶה שְׁלִישִׁי. הָרִאשׁוֹן לְמִנּוּרָה, וְהַשְּׂאֵר לְמִנְחוֹת. הַזֵּית הַשְּׁנִי מְגִרְגְרוּ בְּרֹאשׁ הַגֶּג, וְכוּתֵשׁ וְנוֹתֵן לְתוֹךְ הַסֵּל. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, סְבִיבוֹת הַסֵּל, זֶה רִאשׁוֹן. טָעַן בְּקוֹרָה, רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, בְּאַבְנִים, זֶה שְׁנִי. חֲזַר וְטָחַן וְטָעַן, זֶה שְׁלִישִׁי. הָרִאשׁוֹן לְמִנּוּרָה, וְהַשְּׂאֵר לְמִנְחוֹת. הַזֵּית הַשְּׁלִישִׁי, עוֹטְנוּ בְּתוֹךְ הַבֵּית עַד שְׁיִלְקָה, וּמַעֲלָהּ וּמִנְגְּבוּ בְּרֹאשׁ הַגֶּג, וְכוּתֵשׁ וְנוֹתֵן לְתוֹךְ הַסֵּל. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, סְבִיבוֹת הַסֵּל, זֶה רִאשׁוֹן. טָעַן בְּקוֹרָה, רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, בְּאַבְנִים, זֶה שְׁנִי. חֲזַר וְטָחַן וְטָעַן, זֶה שְׁלִישִׁי. הָרִאשׁוֹן לְמִנּוּרָה, וְהַשְּׂאֵר לְמִנְחוֹת:

פרק ח - משנה ה

הָרִאשׁוֹן שְׁבַרְאשׁוֹן, אֵין לְמַעֲלָה מִמֶּנּוּ. הַשְּׁנִי שְׁבַרְאשׁוֹן וְהָרִאשׁוֹן שְׁבַבְשִׁנִּי, שְׁוִין. הַשְּׁלִישִׁי שְׁבַרְאשׁוֹן וְהַשְּׁנִי שְׁבַבְשִׁנִּי וְהָרִאשׁוֹן שְׁבַבְשִׁנִּי, שְׁוִין. הַשְּׁלִישִׁי שְׁבַבְשִׁנִּי, אֵין לְמַטָּה מִמֶּנּוּ. אָף הַמִּנְחוֹת הָיוּ בְּדִין שֵׁיטְעֵנוּ שְׂמֹן זֵית זָד. מָה אִם הַמִּנּוּרָה שְׂאִינָה לְאַכִּילָה, טְעוּנָה שְׂמֹן זֵית זָד, הַמִּנְחוֹת, שֶׁהוּן לְאַכִּילָה, אֵינֶנּוּ דִין שֵׁיטְעֵנוּ שְׂמֹן זֵית זָד. תְּלַמּוּד לּוֹמֵר (שְׁמוֹת כז), זָד כְּתִית לְמֵאוֹר, וְלֹא זָד כְּתִית לְמִנְחוֹת:

פרק ח - משנה ו

וּמִנֵּן הָיוּ מְבִיאִין אֶת הַיַּיִן. קְרוֹתִים וְהַטּוּלִים, אֶלְפָּא לַיִן. שְׁנִיָּה לָהּ, בֵּית רַמָּה וּבֵית לָבֵן בְּהַר, וּכְפַר סִגְנָה בְּבִקְעָה. כָּל הָאֲרָצוֹת הָיוּ כְּשֵׁרוֹת, אֶלְפָּא מִכָּאן הָיוּ מְבִיאִין. אֵין מְבִיאִין, לֹא מִבֵּית הַזְּבֻלִים, וְלֹא מִבֵּית הַשְּׁלַחִין,

וְלֹא מִמָּה שֶׁנִּזְרַע בֵּינֵיהֶן. וְאִם הֵבִיא, כָּשֶׁר. אֵין מְבִיאִין אֱלִיוּסָטֹן. וְאִם הֵבִיא, כָּשֶׁר. אֵין מְבִיאִין יֶשׁוּן, דְּבָרֵי רַבִּי. וְחֻכְמִים מְכַשְׁרִין. אֵין מְבִיאִין, לֹא מֵתוֹק, וְלֹא מֵעֶשֶׂן [טז], וְלֹא מִבֶּשֶׁל. וְאִם הֵבִיא, פְּסוּל. אֵין מְבִיאִין מִן הַדְּלִיּוֹת, אֶלָּא מִן הַרוּגְלִיּוֹת וּמִן הַכַּרְמִים הָעֲבוּדִים:

פרק ח - משנה ז

לֹא הָיוּ כּוֹנְסִים אוֹתוֹ בְּחֻצְבִּים גְּדוֹלִים, אֶלָּא בְּחֻבִּיּוֹת קְטַנּוֹת. וְאֵינוֹ מִמֶּלֶא אֶת הַחֻבִּיּוֹת עַד פִּיהֶם, כְּדִי שֶׁיְהֵא רִיחוֹ נוֹדֵף [יז]. אֵינוֹ מְבִיא, לֹא מִפִּיהָ, מִפְּנֵי הַקְּמָחִין. וְלֹא מִשׁוּלְיָהּ, מִפְּנֵי הַשְּׂמָרִים. אֶלָּא מְבִיא מִשְׁלִישָׁה וּמֵאֲמָצְעָה. כִּי צַד הוּא בּוֹדֵק, הַגִּזְבֵּר יוֹשֵׁב וְהַקְּנָה בִּדְדוֹ, זָרַק אֶת הַגִּיד וְהַקִּישׁ בְּקֶנֶה. רַבִּי יוֹסִי בְּרַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, יֵין שֶׁעָלָה בּוֹ קְמָחִין, פְּסוּל, שֶׁנֶּאֱמַר, תְּמִימִים יִהְיוּ לָכֶם וּמִנְחָתְכֶם (בַּמִּדְבָּר כח), תְּמִימִים [יט] יִהְיוּ לָכֶם וְנִסְכֵיהֶם (שם):

פרק ט

פרק ט - משנה א

שְׁתֵּי מִדּוֹת שֶׁל יָבֵשׁ הָיוּ בְּמִקְדָּשׁ, עֶשְׂרוֹן, וְחֻצֵי עֶשְׂרוֹן. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר, עֶשְׂרוֹן, עֶשְׂרוֹן, וְחֻצֵי עֶשְׂרוֹן. עֶשְׂרוֹן מָה הָיָה מְשַׁמֵּשׁ, שָׁבוּ הָיָה מוֹדֵד לְכָל הַמְּנַחֹת. לֹא הָיָה מוֹדֵד, לֹא בְּשֵׁל שְׁלֶשֶׁה לָפָר, וְלֹא בְּשֵׁל שְׁנַיִם לְאֵיל, אֶלָּא מוֹדֵד עֶשְׂרוֹנוֹת. חֻצֵי עֶשְׂרוֹן מָה הָיָה מְשַׁמֵּשׁ, שָׁבוּ הָיָה מוֹדֵד חֻבִּי כֶּהֵן גְּדוֹל, מַחְצָה בְּבִקְרָה וּמַחְצָה בֵּין הָעֲרָבִים:

פרק ט - משנה ב

שבע מדות של לח היו במקדש. הין, וחצי ההין, ושלישית ההין, ורביעית ההין, לג, וחצי לג, ורביעית לג. רבי אליעזר בר צדוק אומר, שנתות היו בהין, עד פאן לפר, עד פאן לאיל, עד פאן לכבש. רבי שמעון אומר, לא היה שם הין, וכי מה היה ההין משמש. אלא מדה יתרה של לג ומחצה היתה, שבה היה מודד למנחת כהן גדול, לג ומחצה בבקר ולג ומחצה בין הערבים:

פרק ט - משנה ג

רביעית מה היתה משמשת. רביעית מים למצרע, ורביעית שמן לנזיר. חצי לג מה היה משמש. חצי לג מים לסוטה. וחצי לג שמן לתודה. ובלג היה מודד לכל המנחות. אפלו מנחה של ששים עשרון, נותן לה ששים לג [ט]. רבי אליעזר בן יעקב אומר, אפלו מנחה של ששים עשרון, אין לה אלא לנה, שנאמר (ויקרא יד), למנחה ולג שמן. ששה לפר, ארבעה לאיל, שלשה לכבש, שלשה ומחצה למנורה, מחצי לג לכל נר:

פרק ט - משנה ד

מערבין נסכי אילים בנסכי פרים, נסכי כבשים בנסכי כבשים, של יחיד בשל צביר, של יום בשל אמש. אבל אין מערבין נסכי כבשים בנסכי פרים ואילים [יד]. ואם בללן אלו בפני עצמן ואלו בפני עצמן, ונתערבו, כשרין. אם עד שלא בלל, פסול. הכבש הבא עם העמר, אף על פי שמנחתו כפולה, לא היו נסכיו כפולין [יז]:

פרק ט - משנה ה

כל המדות שהיו במקדש, היו נגדשות, חוץ משל כהן גדול, שהיה גודשה

לְתוֹכָהּ. מִדּוֹת הַלַּח, בְּרוּצִיָּהוֹן קִדְּשׁ {יט}. וּמִדּוֹת הַיָּבֵשׁ, בְּרוּצִיָּהוֹן חֵל. רַבִּי
עֲקִיבָא אוֹמֵר, מִדּוֹת הַלַּח קִדְּשׁ, לְפִיכָךְ בְּרוּצִיָּהוֹן קִדְּשׁ. וּמִדּוֹת הַיָּבֵשׁ חֵל,
לְפִיכָךְ בְּרוּצִיָּהוֹן חֵל. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, לֹא מְשׁוּם זֶה, אֲלֵא שֶׁהַלַּח נֶעְכָּר,
וְהַיָּבֵשׁ אֵינוֹ נֶעְכָּר:

פרק ט - משנה ו

כָּל קִרְבָּנוֹת {כא} הַצְּבוּר וְהִיחִיד טְעוּנֵינוּ נְסָכִים, חוּץ מִן הַבְּכוֹר וְהַמַּעֲשֵׂר
וְהַפֶּסַח וְהַחֲטָאת וְהָאֵשֶׁם, אֲלֵא שֶׁחֲטָאתוֹ שֶׁל מִצְרַע וְאֲשֶׁמוֹ טְעוּנִים נְסָכִים
{כב}:

פרק ט - משנה ז

כָּל קִרְבָּנוֹת הַצְּבוּר אֵין בָּהֶם סְמִיכָה, חוּץ מִן הַפֶּר הַבָּא עַל כָּל הַמִּצְוֹת,
וְשֶׁעִיר הַמִּשְׁתַּלֵּחַ. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, אֵף שְׁעִירֵי עֲבוּדָה זָרָה. כָּל קִרְבָּנוֹת
הִיחִיד טְעוּנִים סְמִיכָה {כד}, חוּץ מִן הַבְּכוֹר וְהַמַּעֲשֵׂר וְהַפֶּסַח {כה}. וְהַיּוֹרֵשׁ
{כו} סוּמְכִין וְיַמְבִּיא נְסָכִים {כח} וְיַמְמִיר:

פרק ט - משנה ח

הַכֹּל {כט} סוּמְכִין, חוּץ מִחֲרֹשׁ, שׁוֹטָה, וְקָטָן, סוּמְאָ, וְנִכְרִי, וְהַעֲבָד,
וְהַשְּׁלִיחַ, וְהָאֵשֶׁה. וְסְמִיכָה, שְׁגִירֵי מִצְוָה, עַל הָרֹאשׁ, בְּשִׁתֵּי יָדַיִם. וּבִמְקוֹם
שֶׁסוּמְכִין שׁוֹחֲטִין, וְתִכְף {לב} לְסְמִיכָה שְׁחִיטָה:

ט **משנה** - **ט** **פרק**

חָמַר בְּסַמִּיכָה מִבְּתִנוּפָה וּבְתִנוּפָה מִבְּסַמִּיכָה, שְׁאַחַד מִנִּיף לְכָל הַחֲבָרִים וְאֵין אֶחָד סוֹמֵךְ לְכָל הַחֲבָרִים. וְחָמַר בְּתִנוּפָה, שֶׁהַתִּנוּפָה נוֹהֶגֶת בְּקָרְבָּנוֹת הַיְחִיד וּבְקָרְבָּנוֹת הַצֶּבֶר, בְּחַיִּים וּבְשָׁחוּטִין, בְּדָבָר שֶׁישׁ בּוֹ רוּחַ חַיִּים וּבְדָבָר שֶׁאֵין בּוֹ רוּחַ חַיִּים, מֵה שֶׁאֵין כֵּן בְּסַמִּיכָה:

י **פרק**

א **משנה** - **י** **פרק**

רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר, הֶעֱמַר **[א]** הִיָּה בָּא בְּשַׁבַּת מְשַׁלֵּשׁ סְאִין, וּבַחֲל מִחֲמֵשׁ. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, אֶחָד בְּשַׁבַּת וְאֶחָד בַּחֲל, מְשַׁלֵּשׁ הִיָּה בָּא. רַבִּי חֲנִינָא סָגַן הַפְּהִינִים אוֹמֵר, בְּשַׁבַּת הִיָּה נִקְצָר בְּיַחֲד וּבְמַגֵּל אֶחָד וּבְקִפָּה אַחַת. וּבַחֲל, בְּשַׁלְשָׁה וּבְשַׁלֵּשׁ קִפּוֹת וּבְשַׁלֵּשׁ מַגְלוֹת. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, אֶחָד בְּשַׁבַּת וְאֶחָד בַּחֲל, בְּשַׁלְשָׁה וּבְשַׁלֵּשׁ קִפּוֹת וּבְשַׁלֵּשׁ מַגְלוֹת:

ב **משנה** - **י** **פרק**

מִצּוֹת הֶעֱמַר לְבֹא מִן הַקְּרוֹב. לֹא בְּכַר הַקְּרוֹב לִירוּשָׁלַיִם, מִבִּיאִים אוֹתוֹ מִכָּל מְקוֹם. מַעֲשֵׂה שְׂבֵא מַגְלוֹת צְרִיפִין, וְשִׁתֵּי הַלֶּחֶם מִבְּקַעַת עֵין סוֹכֵר:

ג **משנה** - **י** **פרק**

כִּיצַד הָיוּ עוֹשִׂים. שְׁלוּחֵי בֵּית דִּין יוֹצְאִים מֵעֶרֶב יוֹם טוֹב, וְעוֹשִׂים אוֹתוֹ כְּרִיכוֹת בְּמַחְבֵּר לְקַרְקַע, כְּדֵי שֶׁיְהֵא נֹחַ לְקַצֵּר. וְכָל הָעִירוֹת הַסְּמוּכוֹת לָשֶׁם, מִתְכַּנְּסוֹת לָשֶׁם, כְּדֵי שֶׁיְהֵא נִקְצָר בְּעֶסֶק גְּדוּל. כִּיּוֹן שֶׁחֲשֵׁכָה, אוֹמֵר **[ג]** לָהֶם, בָּא הַשֶּׁמֶשׁ, אוֹמְרִים, הֵן. בָּא הַשֶּׁמֶשׁ, אוֹמְרִים הֵן. מִגֵּל זֶה, אוֹמְרִים הֵן. מִגֵּל זֶה, אוֹמְרִים הֵן. קֶפֶה זֶה, אוֹמְרִים הֵן. קֶפֶה זֶה, אוֹמְרִים הֵן. בְּשֶׁבֶת אוֹמֵר לָהֶם, שֶׁבֶת זֶה, אוֹמְרִים הֵן. שֶׁבֶת זֶה, אוֹמְרִים הֵן. אֶקְצֵר, וְהֵם אוֹמְרִים לוֹ קֶצֶר **[ד]**. אֶקְצֵר, וְהֵם אוֹמְרִים לוֹ קֶצֶר. שְׁלֹשׁ פְּעָמִים עַל כָּל דָּבָר וְדָבָר, וְהֵם אוֹמְרִים לוֹ הֵן, הֵן, הֵן. וְכָל כֶּךָ לָמָּה. מִפְּנֵי הַבֵּיתוֹסִים, שֶׁהֵיוּ אוֹמְרִים, אֵין קֶצֶר הַעֲמֵר בְּמוֹצָאֵי יוֹם טוֹב:

פרק י - משנה ד

קֶצְרוּהוּ וּנְתַנּוּהוּ בְּקִפּוֹת, הִבִּיאוּהוּ לְעֶזְרָה, הָיוּ מְהַבְּהִין אוֹתוֹ בְּאוֹר, כְּדֵי לְקַיֵּם בּוֹ מִצְוֹת קְלִי, דְּבַרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, בְּקִנְיִם וּבְקִלְיוֹת חוֹבְטִים אוֹתוֹ, כְּדֵי שֶׁלֹא יִתְמַעֵד. נִתְנַוְהוּ לְאַבּוּב, וְאַבּוּב הָיָה מְנַקֵּב, כְּדֵי שֶׁיְהֵא הָאוֹר שׁוֹלֵט בְּכֹלוֹ. שֶׁטְחוּהוּ בְּעֶזְרָה, וְהָרוּחַ מְנַשֵּׁבֶת בּוֹ. נִתְנַוְהוּ בְּרַחֲמִים שֶׁל גְּרוֹסוֹת, וְהוֹצִיאוּ מִמֶּנּוּ עֶשְׂרוֹן שֶׁהוּא מְנַפֶּה מִשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה נֶפֶה, וְהַשָּׂאֵר נִפְדָּה וְנֶאֱכָל לְכָל אָדָם. וְחִיָּב בְּחֻלָּה, וּפְטוּר מִן הַמַּעֲשָׂרוֹת. רַבִּי עֲקִיבָא מַחֲיֵב בְּחֻלָּה וּבַמַּעֲשָׂרוֹת. בָּא לוֹ לְעֶשְׂרוֹן, וְנָתַן שְׁמֵנו **[ה]** וּלְבוֹנְתוֹ, יִצַק **[ט]**, וּבִלְל, הַנִּיף, וְהַגִּישׁ, וְקִמַּץ **[י]**, וְהַקְטִיר, וְהַשָּׂאֵר נֶאֱכָל לְכֹהֲנִים:

פרק י - משנה ה

מִשְׁקָרֵב הַעֲמֵר, יוֹצְאִין וּמוֹצְאִין שׁוֹק יְרוּשָׁלַיִם שֶׁהוּא מְלֵא קֶמַח וְקִלִי, שֶׁלֹא בְּרִצּוֹן חֻכְמִים, דְּבַרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, בְּרִצּוֹן חֻכְמִים הָיוּ עוֹשִׂים. מִשְׁקָרֵב הַעֲמֵר, הִתֵּר הַחֲדָשׁ מִיָּד, וְהִרְחֹקִים מִתְּרִים מִחֲצוֹת הַיּוֹם וּלְהֵלֶן. מִשְׁחָרֵב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, הִתְקִין רַבּוֹן יוֹחָנָן בֶּן זַכָּאִי, שֶׁיְהֵא יוֹם הַנֶּהֱפֵךְ כָּלוֹ אֶסוּר. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְהֵלֵא מִן הַתּוֹרָה הוּא אֶסוּר, שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא כג), עַד עֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה. מִפְּנֵי מָה הִרְחֹקִים מִתְּרִים **[יב]** מִחֲצוֹת הַיּוֹם וּלְהֵלֶן, מִפְּנֵי **[יג]** שֶׁהֵן יוֹדְעִין שֶׁאֵין בֵּית דִּין מִתְּעַצְלִין בּוֹ:

פרק י - משנה ו

העמר הִזָּה מִתִּיר בְּמִדְיָנָה, וְשֵׁתֵי הַלֶּחֶם בְּמִקְדָּשׁ. אִין מְבִיאִין מְנַחוֹת וּבְכוּרִים וּמְנַחַת בְּהֵמָה קֹדֶם לְעֹמֶר. וְאִם הִבִּיא, פָּסוּל [טו]. קֹדֶם לְשֵׁתֵי הַלֶּחֶם, לֹא יָבִיא. וְאִם הִבִּיא, כָּשֶׁר:

פרק יז - משנה ז

הַחֲטִים וְהַשְּׁעָרִים וְהַכֶּסְמִין וְשִׁבְלֵת שׁוּעַל וְהַשִּׁיפּוֹן חִיבִין בְּחֵלָה, וּמִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה, וְאֶסוּרִים בְּחֻדָּשׁ מִלְּפָנֵי הַפֶּסַח, וּמִלְּקֹצֵר מִלְּפָנֵי הָעֹמֶר. וְאִם הִשְׁרִישׁוּ קֹדֶם לְעֹמֶר, הָעֹמֶר מִתִּירוֹ. וְאִם לֹא, אֶסוּרִים עַד שְׂיָבֵא עֹמֶר הַבָּא:

פרק יח - משנה ח

קוֹצְרִים בֵּית הַשְּׁלָחִים שְׁבַע־מְקָיִם, אֲבָל לֹא גוֹדְשִׁין. אֲנָשֵׁי יְרִיחוֹ קוֹצְרִין בְּרֹצוֹן חֲכָמִים, וְגוֹדְשִׁין שְׁלֹא בְּרֹצוֹן חֲכָמִים, וְלֹא מֵחוּ בִידָם חֲכָמִים. קוֹצֵר לְשַׁחַת, וּמֵאֲכִיל לְבַהֵמָה. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֵימָתִי, בְּזִמְן שֶׁהִתְחִיל עַד שֶׁלֹּא הִבִּיאָה שְׁלִישׁ. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, אִף יִקְצֹר וְיֵאֲכִיל אִף מִשֶּׁהִבִּיאָה שְׁלִישׁ:

פרק יט - משנה ט

קוֹצְרִין מִפְּנֵי הַנְּטִיעוֹת, מִפְּנֵי בֵּית הָאֵבֶל, מִפְּנֵי בְּטוּל בֵּית הַמִּדְרָשׁ. לֹא יַעֲשֶׂה אוֹתוֹן כְּרִיכוֹת, אֲבָל מִנִּיחוֹן צְבָתִים [כג]. מִצּוֹת הָעֹמֶר לְבֹא מִן הַקָּמָה. לֹא מִצָּא, יָבִיא מִן הָעֹמְרִים [כד]. מִצּוֹתוֹ לְבֹא מִן הַלַּח. לֹא מִצָּא, יָבִיא מִן הַיָּבֵשׁ. מִצּוֹתוֹ לְקֹצֵר בְּלִילָה. נִקְצֹר בַּיּוֹם, כָּשֶׁר [כה]. וְדוּחָה אֶת הַשֶּׁבֶת [כז]:

פרק

יא

פרק

יא

-

משנה

א

שְׁתֵּי הַלֶּחֶם {א} נְלוּשׁוֹת אַחַת אַחַת, וְנֹאֲפוֹת אַחַת אַחַת. לֶחֶם הַפָּנִים נְלוּשׁ אֶחָד אֶחָד, וְנֹאֲפָה שְׁנַיִם שְׁנַיִם. וּבִטְפוּס {ג} הָיָה עוֹשֶׂה אוֹתוֹ. וּכְשֶׁהוּא רָדוֹן, נוֹתֵן בִּטְפוּס {ד}, כְּדֵי שֶׁלֹּא יִתְקַלְקְלוּ:

פרק

יא

-

משנה

ב

אֶחָד שְׁתֵּי הַלֶּחֶם וְאֶחָד לֶחֶם הַפָּנִים, לִישְׁתּוֹ וְעָרִיכְתּוֹ בְּחוּץ, וְאַפִּיתּוֹ בְּפָנִים, וְאֵינָן דּוּחוֹת אֶת הַשַּׁבָּת. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, כָּל מַעֲשֵׂיהֶם בְּפָנִים. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, לְעוֹלָם הָיוּ רְגִיל לוֹמַר, שְׁתֵּי הַלֶּחֶם וְלֶחֶם הַפָּנִים כְּשֶׁרוֹת בְּעֶזְרָה, וְכִשְׁרוֹת בְּבֵית פְּאֲגִי:

פרק

יא

-

משנה

ג

חֲבַתִּי כֶּהוּ גְדוֹל, לִישְׁתּוֹ וְעָרִיכְתּוֹ וְאַפִּיתּוֹ בְּפָנִים, וְדוּחוֹת אֶת הַשַּׁבָּת. טְחוּנָן וְהִרְקָדוֹן אֵינָן דּוּחוֹת אֶת הַשַּׁבָּת. כָּלֵל אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, כָּל מְלֹאכָה שְׁאֵפְשָׁר לָהּ לַעֲשׂוֹת מִעֲרַב שַׁבָּת, אֵינָהּ דּוּחָה אֶת הַשַּׁבָּת. וְשֵׂאֵי אֵפְשָׁר לָהּ לַעֲשׂוֹת מִעֲרַב שַׁבָּת, דּוּחָה אֶת הַשַּׁבָּת:

פרק יא - משנה ד

כָּל הַמִּנְחוֹת יֵשׁ בָּהֶן מַעֲשֵׂה כָּלִי [ט] בַּפְּנִים, וְאִין בָּהֶן מַעֲשֵׂה כָּלִי בַחוּץ. כִּי־צַד [יא]. שְׁתֵּי הַלֶּחֶם אַרְכּוֹ שְׁבַעַה וְרַחְבּוֹ אַרְבַּעַה, וְקַרְנוֹתֶיהֶן אַרְבַּע אֶצְבָּעוֹת. לֶחֶם הַפָּנִים, אַרְכּוֹ עֶשְׂרֵה וְרַחְבּוֹ חֲמִשָּׁה, וְקַרְנוֹתָיו שֶׁבַע אֶצְבָּעוֹת. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, שְׁלֹשׁ תְּטַעָה, זַד"ד יִה"ו. בֵּן זוֹמָא אוֹמֵר, וְנִתְּתָ עַל הַשְּׁלֶחַן לֶחֶם פָּנִים לְפָנָי תַּמִּיד, שְׂיֵהָא לּוֹ פָּנִים:

פרק יא - משנה ה

הַשְּׁלֶחַן, אַרְכּוֹ עֶשְׂרֵה, וְרַחְבּוֹ חֲמִשָּׁה. לֶחֶם הַפָּנִים, אַרְכּוֹ עֶשְׂרֵה וְרַחְבּוֹ חֲמִשָּׁה. נוֹתֵן אַרְכּוֹ כְּנֶגֶד רַחְבּוֹ שֶׁל שְׁלֶחַן, וְכוֹפֵל טַפְחִים וּמְחַצָּה מִכָּאן וּטַפְחִים וּמְחַצָּה מִכָּאן, נִמְצָא אַרְכּוֹ מִמֶּלֶא כָּל רַחְבּוֹ שֶׁל שְׁלֶחַן, דְּבַרִּי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר, הַשְּׁלֶחַן אַרְכּוֹ שְׁנַיִם עֶשֶׂר וְרַחְבּוֹ שֶׁשָּׁה. לֶחֶם הַפָּנִים אַרְכּוֹ עֶשְׂרֵה וְרַחְבּוֹ חֲמִשָּׁה. נוֹתֵן אַרְכּוֹ כְּנֶגֶד רַחְבּוֹ שֶׁל שְׁלֶחַן, וְכוֹפֵל טַפְחִים מִכָּאן וּטַפְחִים מִכָּאן וּטַפְחִים רוּחַ בְּאַמְצָע, כְּדִי שֶׁתִּהְיֶה הַרוּחַ מְנֻשֶּׁבֶת בִּינֵיהֶן. אֲבָא שְׂאוּל אוֹמֵר, שֵׁם הָיוּ נוֹתְנִין שְׁנֵי בְּזִיכֵי לְבוֹנֵה שֶׁל לֶחֶם הַפָּנִים. אָמְרוּ לוֹ, וְהֵלֵא כָּבֵר נֶאֱמַר (ויקרא כד), וְנִתְּתָ עַל הַמַּעֲרֶכֶת לְבִנְהָ זָכָה. אָמַר לָהֶן, וְהֵלֵא כָּבֵר נֶאֱמַר (במדבר ב), וְעָלְיוּ מִטָּה מְנֻשָּׁה:

פרק יא - משנה ו

אַרְבַּעַה [טז] סְנִיפִין [יז] שֶׁל זָהָב הָיוּ שָׁם, מִפְּצָלִין מֵרֵאשִׁיָּהוּ [יח], שֶׁהָיוּ סוּמְכִים בָּהֶן, שְׁנַיִם לְסֹדֵר זֶה וּשְׁנַיִם לְסֹדֵר זֶה. וְעֶשְׂרִים וּשְׁמֹנֶה קָנִים, כְּחֻצֵי קֶנֶה חֲלוּל [יט], אַרְבַּעַה עֶשֶׂר לְסֹדֵר זֶה וְאַרְבַּעַה עֶשֶׂר לְסֹדֵר זֶה. לֹא סֹדוֹר קָנִים וְלֹא נְטִילְתָן דוּחָה אֶת הַשִּׁבְתָּ [כ], אֶלָּא נִכְנָס מֵעֵרֵב שִׁבְתָּ וְשׁוּמְטוֹן וְנוֹתְנָן לְאַרְכּוֹ [כא] שֶׁל שְׁלֶחַן. כָּל הַכֶּלִים שֶׁהָיוּ בַמִּקְדָּשׁ, אַרְכּוֹ לְאַרְכּוֹ שֶׁל בַּיִת:

שְׁנֵי שְׁלַחֲנוֹת הָיוּ בְּאוֹלָם מִבְּפָנִים עַל פְּתַח הַבַּיִת, אֶחָד שֶׁל שֵׁשׁ וְאֶחָד שֶׁל זָהָב. עַל שֶׁל שֵׁשׁ נוֹתְנִים לָחֶם הַפָּנִים בְּכַנְיָסָתוֹ, וְעַל שֶׁל זָהָב בִּיצִיאָתוֹ, שֶׁמַּעֲלִין בְּקֶדֶשׁ וְלֹא מוֹרִידִין. וְאֶחָד שֶׁל זָהָב מִבְּפָנִים, שֶׁעָלִיו לָחֶם הַפָּנִים תְּמִיד. אַרְבַּעַה כְּהֵנִים נִכְנָסִין, שְׁנַיִם בְּיָדָם שְׁנֵי סְדָרִים, וּשְׁנַיִם בְּיָדָם שְׁנֵי בְּזִיכִים. וְאַרְבַּעַה מִקְדִּימִין לַפְּנִיָּהֶם, שְׁנַיִם לְטַל שְׁנֵי סְדָרִים, וּשְׁנַיִם לְטַל שְׁנֵי בְּזִיכִים. הַמְכַנְיָסִים עוֹמְדִים בְּצַפּוֹן, וּפְנִיָּהֶם לְדָרוֹם. הַמוֹצִיאִין עוֹמְדִים בְּדָרוֹם, וּפְנִיָּהֶם לְצַפּוֹן. אֵלּוּ מוֹשְׁכִין וְאֵלּוּ מְנִיחִין, וְטַפְחוֹ שֶׁל זָהָב כְּנֶגֶד טַפְחוֹ שֶׁל זָהָב, שֶׁנֶּאֱמַר (שְׁמוֹת כה), לְפָנַי תְּמִיד. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, אֶפְלוּ אֵלּוּ נוֹטְלִין וְאֵלּוּ מְנִיחִין, אִם זֶה הִיָּתָה תְּמִיד. יֵצְאוּ וְנִתְּנוּ עַל הַשְּׁלַחֵן שֶׁל זָהָב שֶׁהָיָה בְּאוֹלָם. הַקְּטִירוֹ הַבְּזִיכִין, וְהַחֲלוֹת מִתְחַלְּקוֹת לַכְּהֵנִים. חָל יוֹם הַכַּפּוּרִים לְהִיּוֹת בְּשַׁבָּת, הַחֲלוֹת מִתְחַלְּקוֹת לְעֶרֶב. חָל לְהִיּוֹת עֶרֶב שַׁבָּת **[כו]**, שְׁעִיר שֶׁל יוֹם הַכַּפּוּרִים **[כז]** נֶאֱכָל לְעֶרֶב, הַבְּבִלָּיִים **[כח]** אוֹכְלִין אוֹתוֹ כְּשֶׁהוּא חֵי **[ל]**, מִפְּנֵי שֶׁדַּעַתָּן שְׂדֵהוֹתָּן יָפָה:

סֵדֶר אֶת הַלֶּחֶם בְּשַׁבָּת וְאֶת הַבְּזִיכִים לְאַחַר שַׁבָּת וְהַקְּטִיר אֶת הַבְּזִיכִים בְּשַׁבָּת, פְּסוּלָה, וְאִין חִיבִין עֲלֵיהֶן מְשוּם פְּגוּל, נוֹתֵר וְטָמֵא. סֵדֶר אֶת הַלֶּחֶם וְאֶת הַבְּזִיכִין בְּשַׁבָּת וְהַקְּטִיר אֶת הַבְּזִיכִין לְאַחַר שַׁבָּת, פְּסוּל, וְאִין חִיבִין עֲלֵיהֶן מְשוּם פְּגוּל וְנוֹתֵר וְטָמֵא. סֵדֶר אֶת הַלֶּחֶם וְאֶת הַבְּזִיכִין לְאַחַר שַׁבָּת וְהַקְּטִיר אֶת הַבְּזִיכִין בְּשַׁבָּת, פְּסוּל. כִּיֵּצֵד יַעֲשֶׂה **[לא]**. יְנִיחָנָה לְשַׁבָּת הַבָּאָה, שֶׁאֶפְלוּ הִיא עַל הַשְּׁלַחֵן יָמִים רַבִּים, אִין בְּכָד כָּלוּם:

שְׁתֵּי הַלֶּחֶם נֶאֱכָלוֹת אִין פְּחוֹת מְשֻׁנִּים, וְלֹא יֵתֵר עַל שְׁלֹשָׁה **[לב]**. כִּיֵּצֵד. נֶאֱפוֹת מְעֶרֶב יוֹם טוֹב וְנֶאֱכָלוֹת בְּיוֹם טוֹב, לְשֻׁנִּים. חָל יוֹם טוֹב לְהִיּוֹת אַחַר הַשַּׁבָּת, נֶאֱכָלוֹת לְשֹׁלֶשֶׁה. לָחֶם הַפָּנִים נֶאֱכָל אִין פְּחוֹת מִתְשַׁעָה, וְלֹא יֵתֵר עַל אֶחָד עֶשֶׂר. כִּיֵּצֵד. נֶאֱפָה בְּעֶרֶב שַׁבָּת וְנֶאֱכָל בְּשַׁבָּת, לְתַשְׁעָה. חָל יוֹם טוֹב לְהִיּוֹת עֶרֶב שַׁבָּת, נֶאֱכָל לְעֶשְׂרָה. שְׁנֵי יָמִים טוֹבִים שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, נֶאֱכָל לְאַחַד עֶשֶׂר. וְאִינוּ דוֹחָה לֹא אֶת הַשַּׁבָּת וְלֹא אֶת יוֹם טוֹב. רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן

גמליאל אומר משום רבי שמעון בן הסגן, דוחה את יום טוב ואינו דוחה את יום צום {לג} :

פרק יב

פרק יב - משנה א

המנחות והנסכים שנטמאו עד שלא קדשו בכלי, יש להן פדיון. משקדשו בכלי, אין להם פדיון {ב}. העופות {ג} והעצים {ד} והלבונה וכלי שרת, אין להם פדיון, שלא נאמר אלא בהמה:

פרק יב - משנה ב

האומר, הרי עלי במחבת, והביא במרחשת, במרחשת והביא במחבת, מה שהביא הביא, וידי חובתו לא יצא. זו להביא במחבת, והביא במרחשת, במרחשת, והביא במחבת, הרי זו פסולה. הרי עלי שני עשורונים {ו} להביא בכלי אחד, והביא בשני כלים, ובשני כלים, והביא בכלי אחד, מה שהביא הביא, וידי חובתו לא יצא. אלו להביא בכלי אחד, והביא בשני כלים, בשני כלים והביא בכלי אחד, הרי אלו פסולין. הרי עלי שני עשורונים להביא בכלי אחד והביא בשני כלים, אמרו לו בכלי אחד נדרת {ז}, הקריבן בכלי אחד, פשרים, ובשני כלים, פסולין. הרי עלי שני עשורונים להביא בשני כלים, והביא בכלי אחד, אמרו לו, בשני כלים נדרת, הקריבן בשני כלים, פשרים. נתנו בכלי אחד, כשתי מנחות שנתערבו:

פרק יב - משנה ג

הרי עלי מנחה מן השערי, יביא מן החטים. קמח, יביא סלת. בלא שמן ולבונה, יביא עמה שמן ולבונה. חצי עשרון, יביא עשרון שלם. עשרון ומחצה, יביא שנים. רבי שמעון פוטר, שלא התנדב כדרך המתנדבים:

פרק יב - משנה ד

מתנדב אדם מנחה של ששים עשרון, ומביא בכלי אחד. אם אמר הרי עלי ששים ואחד, מביא ששים בכלי אחד ואחד בכלי אחד, שכן צבור מביא ביום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת ששים ואחד. דיו ליחיד שיהא פחות מן הצבור אחד. אמר רבי שמעון, והלא אלו לפרים, ואלו לכבשים, ואינם נבללים זה עם זה. אלא, עד ששים יכולים להבלל. אמרו לו, ששים נבללים, ששים ואחד אין נבללים. אמר להן, כל מדות חכמים כן. בארבעים סאה הוא טובל, בארבעים סאה חסר קרטוב אינו יכול לטבל בהן. אין מתנדבים לג, שנים, וחמשה **[יא]**, אבל מתנדבים שלשה וארבעה וששה, ומששה ולמעלה:

פרק יב - משנה ה

מתנדבים יין, ואין מתנדבים שמן, דברי רבי עקיבא. רבי טרפון אומר, מתנדבים שמן. אמר רבי טרפון, מה מצינו בין שבת חובה ובא נדבה, אף השמן בא חובה ובא נדבה. אמר לו רבי עקיבא, לא, אם אמרת ביין שכן הוא קרב חובתו בפני עצמו, תאמר בשמן שאינו קרב חובתו בפני עצמו. אין שנים מתנדבים עשרון אחד, אבל מתנדבים עולה ושלמים. ובעוף, אפלו פרידה אחת:

פרק יג - משנה א

הרי עלי עשרון, יביא אחד [א]. עשרונים, יביא שנים. פרשתי ואיני יודע מה פרשתי, יביא ששים עשרון. הרי עלי מנחה, יביא איזו שירצה. רבי יהודה אומר, יביא מנחת הסלת, שהיא מיחדת שבמנחות:

פרק יג - משנה ב

מנחה, מין המנחה, יביא אחת. מנחות, מין המנחות, יביא שתים. פרשתי ואיני יודע מה פרשתי, יביא חמשתן. פרשתי מנחה של עשרונים ואיני יודע מה פרשתי, יביא מנחה של ששים עשרון. רבי אומר, יביא מנחות של עשרונים מאחד ועד ששים:

פרק יג - משנה ג

הרי עלי עצים [ד], לא יפחת משני גזירין. לבונה, לא יפחת מקמץ [ה]. חמשה קמצים הן, האומר הרי עלי לבונה, לא יפחת מקמץ. המתנדב מנחה, יביא עמה קמץ לבונה. המעלה את הקמץ בחוץ, חב [ו]. ושני בזיכין טעונין שני קמצים [ז]:

פרק יג - משנה ד

הרי עלי זָהב (ח), לא יפחת מדינר זָהב. כָּסֶף, לא יפחת מדינר (י) כָּסֶף. נחשת, לא יפחת ממעה כָּסֶף. פְּרֻשְׁתִּי וְאֵינִי יוֹדֵעַ מַה פְּרֻשְׁתִּי, הוא מביא עד שִׂיאֵמֶר לא לְכֹד נְתַכְוִנְתִּי:

פרק יג - משנה ה

הרי עלי יין, לא יפחת משלשה לגין. שָׁמֶן, לא יפחת מלג. רבי אומר, שלשה לגין. פְּרֻשְׁתִּי וְאֵינִי יוֹדֵעַ (יב) מה פְּרֻשְׁתִּי, יביא כיום המרבה:

פרק יג - משנה ו

הרי עלי עולה, יביא כבש. רבי אלעזר בן עזריה אומר, או תור או בן יונה. פְּרֻשְׁתִּי מן הבקר וְאֵינִי יוֹדֵעַ מַה פְּרֻשְׁתִּי, יביא פר ועגל. מן הבהמה וְאֵינִי יוֹדֵעַ מַה פְּרֻשְׁתִּי, יביא פר ועגל איל גדי וטלה. פְּרֻשְׁתִּי וְאֵינִי יוֹדֵעַ מַה פְּרֻשְׁתִּי, מוסיף עליהם תור ובן יונה:

פרק יג - משנה ז

הרי עלי תודה, ושלמים, יביא כבש. פְּרֻשְׁתִּי מן הבקר וְאֵינִי יוֹדֵעַ מַה פְּרֻשְׁתִּי, יביא פר ופרה עגל ועגלה (טז). מן הבהמה וְאֵינִי יוֹדֵעַ מַה פְּרֻשְׁתִּי, יביא פר ופרה, עגל ועגלה, איל ורחל, גדי וגדיה, שְׂעִיר וּשְׂעִירָה, טלה וטלה:

פרק יג - משנה ח

הרי עלי שור, יביא הוא ונסכויו [יח] במנה. עגל, יביא הוא ונסכויו בחמש. איל, יביא הוא ונסכויו בשתיים. כבש, יביא הוא ונסכויו בסלע. שור במנה, יביא במנה חוץ מנסכויו. עגל בחמש, יביא בחמש חוץ מנסכויו. איל בשתיים, יביא בשתיים חוץ מנסכויו. כבש בסלע, יביא בסלע חוץ מנסכויו. שור במנה והביא שנים במנה, לא יצא, אפלו זה במנה חסר דינר וזה במנה חסר דינר. שחור והביא לבן, לבן והביא שחור, גדול והביא קטן, לא יצא. קטן והביא גדול, יצא. רבי אומר, לא יצא:

פרק יג - משנה ט

שור זה עולה, ונסתאב, אם רצה, יביא בדמיו שנים. שני שורים אלו עולה, ונסתאבו, אם רצה, יביא בדמיהם אחד. רבי אוסר. איל זה עולה, ונסתאב, אם רצה, יביא בדמיו כבש [כ]. כבש זה עולה ונסתאב, אם רצה, יביא בדמיו איל. רבי אוסר. האומר אחד מכבשי הקדש, ואחד משורי הקדש, היו לו שנים, הגדול שבהן הקדש. שלשה, הבינוני שבהן הקדש. פרשתי ואיני יודע מה פרשתי, או שאמר, אמר לי אבא ואיני יודע מה, הגדול שבהן הקדש:

פרק יג - משנה י

הרי עלי עולה, יקריבנה במקדש. ואם הקריבה בבית חוניו, לא יצא. שאקריבנה בבית חוניו, יקריבנה במקדש. ואם הקריבה בבית חוניו, יצא. רבי שמעון אומר, אין זו עולה. הריני נזיר, יגלח [כג] במקדש. ואם גלח בבית חוניו, לא יצא. שאגלח בבית חוניו, יגלח במקדש. ואם גלח בבית חוניו, יצא. רבי שמעון אומר, אין זה נזיר. הפהנים ששמשו בבית חוניו, לא ישמשו במקדש בירושלים [כז], ואין צריך לומר לדבר אחר [כח], שנאמר (מלכים ב כג), אך לא יעלו פהני הבמות אל מזבח ה' בירושלים כי אם אכלו מצות בתוך אחיהם, הרי הם כבועלי מומין, חולקין ואוכלין, אבל לא מקריבין:

נֹאמַר בְּעוֹלַת הַבְּהֵמָה אִשָּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ (וּיְקָרָא א), וּבְעוֹלַת הָעוֹף אִשָּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ (שם), וּבְמִנְחָה אִשָּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ (שם ב), לְלַמֵּד, שְׂאֵחָד הַמְרֻבָּה וְאֵחָד הַמְּעֵיט, וּבְלִבָּד שְׂיִכְוֹן אָדָם אֶת דַּעְתּוֹ לְשָׂמִים: